

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ: 134 / 2022

(Αριθμός Κατάθεσης Αίτησης: 1318/223/20-08-2021)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Δικαστή Πρόεδρο
Πρωτοδικών, η οποία ορίσθηκε σύμφωνα με το νόμο.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 4 Απριλίου 2022,
χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Αστικής Μη Κερδοσκοπικής Εταιρείας με την
επωνυμία "ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ" και τον διακριτικό τίτλο "ΓΕΑ
– GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ", με Α.Φ.Μ. 997495285, που εδρεύει στην
Αθήνα (οδός Λαζάρου Σώχου αρ. 4) και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία
παραστάθηκε στο ακροατήριό δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της

ΤΩΝ ΚΑΘ'ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) Ομόρρυθμης Εταιρείας με την επωνυμία

όπως νόμιμα εκπροσωπείται από τον νόμιμο εκπρόσωπό της
στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το beach bar με
τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην παραλία της
η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο
δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της (Α.Μ. Δ.Σ. Αθηνών:

2)

με Α.Φ.Μ.

στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ μπαρ με τον

διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην του
Νομού ο οποίος δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο, 3)
Ομόρρυθμης Εταιρείας με την επωνυμία
με Α.Φ.Μ. όπως νόμιμα εκπροσωπείται, στην
εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το beach bar με τον διακριτικό τίτλο
που βρίσκεται στο η οποία
παραστάθηκε στο ακροατήριο δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της
(Α.Μ. Δ.Σ.), 4) του
με Α.Φ.Μ. στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το
beach bar με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται
στο ο οποίος παραστάθηκε στο
ακροατήριο μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου του
(Α.Μ. Δ.Σ.), 5) με
Α.Φ.Μ. στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ μπαρ με
τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην του Νομού
ο οποίος δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο, και 6)
με Α.Φ.Μ. στην εκμετάλλευση του οποίου
ανήκει το καφέ μπαρ-εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο που
βρίσκεται στην ο οποίος δεν
παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Η αιτούσα κατέθεσε την από 20-08-2021 με αριθμό κατάθεσης
1318/223/20-08-2021 αίτηση στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου, η
συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 10-01-2022
και, κατόπιν αναβολής (αιτήσει των τρίτης και τέταρτου των καθ'ων), για τη
δικάσιμο της 04-04-2022, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας
απόφασης.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι της
αιτούσας και της πρώτης, της τρίτης και του τέταρτου των καθ'ων, που
παρέστησαν, ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά
όσα ανέπτυξαν προφορικά στο ακροατήριο και περιέχονται και στα έγγραφα
σημειώματα που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 299, 294 εδ. α', 295 παρ. 1 και 297 ΚΠολΔ προκύπτει ότι η παραίτηση από το δικόγραφο της αίτησης των ασφαλιστικών μέτρων, που γίνεται παραδεκτά, ήτοι νομότυπα (με προφορική δήλωση του αιτούντος που καταχωρίζεται στα τηρούμενα κατ' άρθρο 690 παρ. 2 εδ. α' ΚΠολΔ πρακτικά ή στα πρόχειρα που τηρεί ο Δικαστής ή με δικόγραφο του που επιδίδεται στον καθ' ου η αίτηση) και εμπρόθεσμα (πριν από την έναρξη της προφορικής συζήτησης της ουσίας της υπόθεσης στο ακροατήριο), έχει ως αποτέλεσμα ότι η αίτηση θεωρείται πως δεν ασκήθηκε καν, άρα, οι (δικονομικές και ουσιαστικές) συνέπειες της άσκησης της ανατρέπονται αναδρομικά από τότε που παρήχθησαν και η δίκη που έχει ανοίγει με αυτήν καταργείται αυτοδικαίως (αφού ανατρέπεται αναδρομικά από την κατάθεση της αίτησης η εκκρεμοδικία) [βλ. ΜονΠρωτΑιγ 67, 2013, δημοσίευση "ΝΟΜΟΣ", ΜονΠρωτΑγριν 66/1991 ΕλλΔνη 32, 840, Μακρίδου σε Κεραμέως/Κονδύλη/Νίκα ΕρμΚΠολΔ (2000) υπό το άρθρο 299 αρ. 3]. Στην προκειμένη περίπτωση, πριν από την έναρξη συζήτησης της ουσίας της υπόθεσης, η αιτούσα, με δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της, που καταχωρήθηκε στα πρόχειρα πρακτικά που τηρεί η Δικαστής, σημειώθηκε δε και στο σώμα της υπό κρίση αίτησή της, παραιτήθηκε από το δικόγραφο αυτής όσον αφορά τον πέμπτο και τον έκτο των καθ' ων. Ενόψει της δήλωσης αυτής, η υπό κρίση αίτηση θεωρείται ότι δεν ασκήθηκε σε βάρος του πέμπτου και του έκτου των καθ' ων και η δίκη που ανοίχθηκε με την υπό κρίση αίτηση θεωρείται καταργημένη καθ' ο μέρος της στρέφεται σε βάρος των παραπάνω προσώπων, δηλαδή του πέμπτου και του έκτου των καθ' ων.

Από τη με αριθμό 4567/31-08-2021 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Θεσσαλονίκης, με έδρα στο Πρωτοδικείο Χαλκιδικής, που προσκομίζει η αιτούσα, προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της κρινομένης αίτησης με πράξη προσδιορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για την αρχικώς προσδιορισθείσα δικάσιμο της 10-01-2022 επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα

στον δεύτερο των καθ'ων η αίτηση . Κατά τη δικάσιμο της 10-01-2022, κατά την οποία ο δεύτερος των καθ'ων δεν εμφανίστηκε, η εκδίκαση της υπόθεσης αναβλήθηκε (κατόπιν παραδοχής αιτήματος των τρίτης και τέταρτου των καθ'ων) για τη δικάσιμο της 04-04-2022. Από τη με αριθμό 4858/04-03-2022 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Θεσσαλονίκης, με έδρα στο Πρωτοδικείο Χαλκιδικής, που προσκομίζει η αιτούσα, προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο των από 10-01-2022 με αριθμό 2/2022 Πρακτικών Δημόσιας Συνεδρίασης αυτού του Δικαστηρίου και κλήση προς συζήτηση για τη μετ' αναβολή δικάσιμο της 04-04-2022 επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στον δεύτερο των καθ'ων η αίτηση. Όμως, ο δεύτερος των καθ'ων δεν εμφανίστηκε κατά την εν λόγω δικάσιμο της 04-04-2002, κατά την οποία εκφωνήθηκε η υπόθεση από το οικείο έκθεμα και με τη σχετική σειρά, μολοντί κλητεύθηκε προς τούτο, και επομένως, πρέπει να δικαστεί ερήμην, η διαδικασία ωστόσο πρέπει να προχωρήσει σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι (άρθρα 687 § 1, 690 § 1, και 691 § 1 ΚΠολΔ).

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του Ν. 2121/1993 εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε

να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Η προστασία αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1, κατά την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας (οι λέξεις «ή εικόνας ή ήχου και εικόνας» διεγράφησαν με την παρ. β του άρθρου 81 Ν. 3057/2002), που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοια δε θεωρείται, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, η οποία το κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή, που καθιερώνεται με την ανωτέρω διάταξη του Ν. 2121/1993, είναι ενιαία, με την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μία φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός μεν των μουσικών - ερμηνευτών - εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 49 Ν. 2121/1993 είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που λειτουργούν σύμφωνα με τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του Ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι ειδικότερα να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές, που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, βάσει των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του ίδιου νόμου, γίνεται καταρχάς σε ποσοστό επί των

ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου. Μάλιστα, κατά το άρθρο 56 παρ. 1 - 2 του ίδιου νόμου (2121/1993), αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν, που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Περαιτέρω ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο οποίος κατά το νόμο ασκεί υποχρεωτικά στο όνομα του και για λογαριασμό των δικαιούχων ερμηνευτών - εκτελεστών και παραγωγών το δικαίωμα καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής, μπορεί να ζητήσει ως ασφαλιστικό μέτρο και την προσωρινή επιδίκαση μέχρι και το μισό ποσό της αμοιβής που αναλογεί στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων που είναι μέλη του, η επιδίκαση δε αυτή δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. δ' Ν. 2121/1993, η οποία παρέχει στο δικαστήριο, που καθορίζει την εύλογη αμοιβή, και την εξουσία να ορίσει τους όρους πληρωμής αυτής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και συνεπώς, ερμηνευόμενη και νοούμενη υπό το προστατευτικό πνεύμα των πνευματικών δικαιούχων και των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν. 2121/1993, επιτρέπει στο δικαστήριο να διατάξει, στο πλαίσιο της διάταξης του άρθρου 728 παρ. 1ζ' ΚΠολΔ, την προσωρινή επιδίκαση και άμεση καταβολή μέρους της αμοιβής στους δικαιούχους της, εφόσον κρίνει επιβεβλημένη τη λήψη του μέτρου αυτού. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ίδιου ως άνω νόμου τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσει σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό

τεκμήριο, που λειτουργεί καταρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον ανωτέρω νόμο αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϋχούσαν δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων. Από την ανωτέρω, όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σε αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αίτησης ή αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων, που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβαστεί οι σχετικές εξουσίες καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επιμέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι αιτούντες ή ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερθείσα διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά

και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης η αναφορά στο δικόγραφο ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επιμέρους σχέσης, που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδαφίου β' του προαναφερθέντος άρθρου, οι αιτούντες ή ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση, που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της άποψης αυτής συνηγορούν άλλωστε και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος τη διεκδίκηση και την είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δε μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δε συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αίτησης ή αγωγής των εν λόγω οργανισμών στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγομένους ή καθ'ών η αίτηση χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων-αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) Το ότι το εισαγόμενο

κατά τα ανωτέρω τεκμήριο είναι, όπως προεκτέθηκε, μαχητό και ο χρήστης, στο πλαίσιο της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερθέντα νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, για τον προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο Δικαστήριο, για τον κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ', δ' και ε' Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν ο,τιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμη και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώσουν, αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 Ν. 2121/1993), παρέχοντας του, μεταξύ άλλων πληροφορίες ή ο,τιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο ανωτέρω οργανισμός δηλώνει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β' του Ν. 2121/1993) και 5) Το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε' του ίδιου νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 Ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμη και με εκείνη του άρθρου 669 ΚΠολΔ), τις

οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και το παραδεκτό της αγωγής αυτού. Άλλωστε, οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ. 3 Ν. 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα, που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι, προς το σκοπό διαχείρισης τους στην Ελλάδα. Πλέον αυτού, όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν στη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992 (ΦΕΚ Α' 104/30-6-1992) και αποτελεί πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμη και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο

στην προαναφερθείσα διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό εντός το αργότερο 30 ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη με την ανωτέρω διεθνή σύμβαση (άρθρο 5 παρ. 2 Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία, που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης, και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμη και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα, που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της προθεσμίας των 30 ημερών δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (βλ. ΕφΘεσ 1299/2011, 1893/2010 αδημ., ΕφΘεσ 2187/2008, ΜονΠρΘεσ 11989/2012 δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Τέλος, με την παράγραφο 6 του άρθρου 49 Ν. 2121/1993, η οποία προστέθηκε με το άρθρο 46 παρ. 1 Ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α' 219/23-12-2010), προβλέπεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που προβλέπεται στις παραγράφους 1, 2 και 3 του ίδιου άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού, αναθέτουν κατ' αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 Ν. 2121/1993, οι χρήστες οφείλουν να παραδίδουν στον οργανισμό συλλογικής

διαχείρισης, χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων, των οποίων αντίτυπα παράγουν ή πωλούν ή εκμισθώνουν ή δανείζουν, καθώς και των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία του ακριβούς αριθμού των αντιτύπων που παρήχθησαν ή διατέθηκαν, καθώς και της συχνότητας των δημόσιων εκτελέσεων.

Στην προκείμενη περίπτωση, η αιτούσα αστική μη κερδοσκοπική εταιρία εκθέτει ότι αποτελεί, κατά τις διατάξεις των άρθρων 49 παρ. 6 και 54 έως 58 Ν. 2121/1993, ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, με εταίρους τους πριν την ίδρυσή της μόνους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων στην ελληνική επικράτεια, που λειτουργούσαν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και συγκεκριμένα τον «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» (με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO»), τον «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε» (με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ») και τον «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε» (με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ»), που είχαν συσταθεί ο πρώτος για τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και ερμηνευτές και ο τρίτος για τους μουσικούς, ως οι εν λόγω δικαιούχοι κατονομάζονται ειδικότερα. Ότι οι άνω εταίροι της έχουν υπογράψει συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους ενδεικτικά αναφερόμενους στο δικόγραφο αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης για την είσπραξη και τη διανομή της εύλογης αμοιβής για τη δημόσια εκτέλεση των φωνογραφημάτων τους στην Ελλάδα, ήδη δε ανέθεσαν στην ίδια (αιτούσα) την εξουσία, κατ' αποκλειστικότητα, να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της εύλογης αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή της, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες των υλικών φορέων ήχου. Ότι για το λόγο αυτό συνέταξε αμοιβολόγιο, κατά τους όρους του νόμου, το οποίο γνωστοποίησε στο κοινό με δημοσίευσή του σε τρεις (3) ημερήσιες

εφημερίδες και κάλεσε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε κατάρτιση συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών. Ότι παρά ταύτα: α) η πρώτη των καθ' ων, η οποία εκμεταλλεύεται beach bar με τον διακριτικό τίτλο το οποίο βρίσκεται στην παραλία

β) ο δεύτερος των καθ' ων, ο οποίος εκμεταλλεύεται καφέ μπαρ με τον διακριτικό τίτλο το οποίο βρίσκεται στην γ) η τρίτη των καθ' ων, η οποία εκμεταλλεύεται beach bar με τον διακριτικό τίτλο το οποίο βρίσκεται στο

και δ) ο τέταρτος των καθ' ων, ο οποίος εκμεταλλεύεται καφέ μπαρ-εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο το οποίο βρίσκεται στην

και χρησιμοποιούν εποχιακά κατά τους θερινούς μήνες (και πάντως όχι για διάστημα άνω των πέντε μηνών ανά έτος), καθόλη τη διάρκεια του ωραρίου λειτουργίας τους σε καθημερινή βάση, τους υλικούς φορείς με μουσικό ρεπερτόριο, το οποίο είναι απολύτως απαραίτητο για τη λειτουργία τους και αποτελεί βασικό και αναγκαίο παράγοντα για την προσέλκυση και ψυχαγωγία των πελατών τους, αρνούνται κάθε διαπραγμάτευση και καταβολή της αμοιβής. Με βάση το ιστορικό αυτό, ζητεί να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησαν α) η πρώτη των καθ' ων, κατά τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο ποσό των 1.050,00 ευρώ για κάθε έτος, πλέον αναλογούντος Φ.Π.Α., β) ο δεύτερος των καθ' ων, κατά τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο ποσό των 1.050,00 ευρώ για κάθε έτος, πλέον αναλογούντος Φ.Π.Α., γ) η τρίτη των καθ' ων, κατά τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο ποσό των 1.050,00 ευρώ για κάθε έτος, πλέον αναλογούντος Φ.Π.Α., και δ) ο τέταρτος των καθ' ων κατά τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο ποσό των 750,00 ευρώ για κάθε έτος, πλέον αναλογούντος Φ.Π.Α., ενώ περαιτέρω, επικαλούμενη επείγουσα περίπτωση, ζητεί να της επιδικασθεί προσωρινά το ήμισυ των άνω ποσών, με το νόμιμο τόκο από τις αναφερόμενες στην αίτηση ημερομηνίες, άλλως από την επίδοση της αίτησης. Επίσης, ζητεί να υποχρεωθούν οι πρώτη, δεύτερος, τρίτη και τέταρτος των καθ' ων να της προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού

ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα προαναφερόμενα επίδικα έτη, προκειμένου να προβεί ακολούθως στη διανομή της αμοιβής προς τους δικαιούχους, καθώς και να καταδικαστούν οι πρώτη, δεύτερος, τρίτη και τέταρτος των καθ' ων στα δικαστικά της έξοδα.

Με το ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα η ένδικη αίτηση παραδεκτά και αρμόδια εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα άρθρα 22, 37, 74, 218, 683 επ. ΚΠολΔ και 22 παρ. 7 εδ. α' Ν. 4481/2017), απορριπτομένων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών των πρώτης, τρίτης και τέταρτου των καθ' ων περί απαράδεκτης σώρευσης ελλείπει των προϋποθέσεων της παθητικής ομοδικίας και παράβασης των διατάξεων περί προσωπικών δεδομένων, ως νόμω αβασίμων, δοθέντος ότι οι ένδικες αξιώσεις κατά των ανωτέρω καθ' ων, όπως ειδικώς ιστορούνται στην ένδικη αίτηση και διαλαμβάνονται ειδικώς ανωτέρω, πηγάζουν από την ίδια νομική και πραγματική αιτία, αφορώντας ομοειδείς απαιτήσεις και υποχρεώσεις, ήτοι τον καθορισμό εύλογης αμοιβής από την εκμετάλλευση των καθ' ων του ρεπερτορίου της ως αυτό ειδικά διαλαμβάνεται στην ένδικη αίτηση, για κάθε έναν εκ των οποίων υφίσταται η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου τούτου έτσι ώστε αφενός να συντρέχουν οι νόμιμες προϋποθέσεις της απλής ομοδικίας υπό την έννοια του άρθρου 74 ΚΠολΔ, αφετέρου να είναι νόμιμη η σώρευση των αιτήσεων αυτών υπό την έννοια του άρθρου 218 ΚΠολΔ. Επιπλέον, αναφορικά με τις αιτιάσεις επίσης των πρώτης, τρίτης και τέταρτου των καθ' ων περί παράβασης προσωπικών δεδομένων πρέπει να σημειωθούν τα εξής: Η προστασία των προσωπικών δεδομένων, όπως προβλέπεται με τις διατάξεις των άρθρων 9Α του Συντάγματος, που προστέθηκε με την αναθεώρηση του 2001, 2, 4 και 5 του ν. 2472/1997, ο οποίος εφαρμόζεται εν προκειμένω και όχι ο ν. 3471/2006 "Προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και της ιδιωτικής ζωής στον τομέα των ηλεκτρονικών επικοινωνιών", ο οποίος στο άρθρο 3 με τίτλο "Πεδίο Εφαρμογής", όπως η παρ. 1 αντικαταστάθηκε με το άρθρο 169 Ν. 4070/2012, ορίζει: "Ι. Οι διατάξεις των άρθρων 1 έως 17 του παρόντος νόμου έχουν εφαρμογή κατά την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και τη

διασφάλιση του απορρήτου των επικοινωνιών, στο πλαίσιο της παροχής διαθεσίμων στο κοινό υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών σε δημόσια δίκτυα ηλεκτρονικών επικοινωνιών περιλαμβανόμενων αυτών που υποστηρίζουν συσκευές συλλογής δεδομένων και ταυτοποίησης. Για την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που πραγματοποιείται στο πλαίσιο μη διαθεσίμων στο κοινό δικτύων και υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών, εφαρμόζεται ο Ν. 2472/1997, όπως ισχύει. 2. Ο Ν. 2472/1997, όπως ισχύει, και οι εκτελεστικοί του άρθρου 19 του Συντάγματος νόμοι, όπως ισχύουν, εφαρμόζονται για κάθε ζήτημα σχετικό με την παροχή υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών, που δεν ρυθμίζεται ειδικότερα από τον παρόντα Νόμο", καθώς και οι διατάξεις του Κανονισμού (ΕΕ) 2016/679 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Απριλίου 2016, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της Οδηγίας 95/46/ΕΚ (Γενικός Κανονισμός για την Προστασία Δεδομένων), δεν εξικνείται μέχρι της πλήρους απαγορεύσεως της επεξεργασίας τους, αλλά στη θέσπιση όρων και προϋποθέσεων, υπό τις οποίες είναι επιτρεπτή η επεξεργασία τους, ούτως ώστε να επιτευχθεί μία δίκαιη ισορροπία μεταξύ της προστασίας του δικαιώματος αυτού, και της ικανοποίησης και άλλων συνταγματικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων (ΣτΕ 1616/2012, ΣτΕ 2254/2005), όπως είναι το δικαίωμα της έννομης προστασίας (άρθρο 20 παρ.1 Συντάγματος) και της επιχειρηματικής ελευθερίας (άρθρα 5 και 10 παρ.2 Συντάγματος, βλ. ΟΛΑΠ 1/2017). Ειδικά, εν προκειμένω, ουδόλως χρησιμοποιούνται στην ένδικη υπόθεση δεδομένα παρανόμως κτηθέντα ή προκύψαντα από χρήση ή επεξεργασία αρχείου, έτσι ώστε να τίθεται ζήτημα παράνομης προσκομιδής και επεξεργασίας αυτών, επιπλέον δε, τα ερευνώμενα στοιχεία στην παρούσα υπόθεση (εμβαδόν καταστήματος και ρεπερτόριο της αιτούσας που χρησιμοποίησαν οι καθ'ων) ουδόλως προσβάλλουν τα συμφέροντα των καθ'ων η αίτηση ή αποτελούν ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα, και συνεπώς δεν τίθεται θέμα παραβίασης προσωπικότητας, όπως αβασίμως

υποστηρίζουν οι πρώτη, τρίτη και τέταρτος των καθ'ων. Περαιτέρω, η αίτηση είναι ορισμένη και νόμιμη, απορριπτομένης της ένστασης των πρώτης, τρίτης και τέταρτου των καθ'ων περί του αντιθέτου, στηριζόμενη στις προαναφερθείσες διατάξεις του Ν. 2121/1993, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 682 επ., 693 παρ. 1, 728, 729 και 176 του ΚΠολΔ, πλην του παρεπόμενου αιτήματός της για την καταβολή τόκων για χρονικό διάστημα προγενέστερο της επίδοσης της αίτησης, το οποίο είναι απορριπτέο ως μη νόμιμο, διότι δεν επικαλείται η αιτούσα όχληση των ως άνω καθ'ων για την καταβολή των ποσών, ενώ όσον αφορά το ποσό που αντιστοιχεί στο νόμιμο Φ.Π.Α., η περί τοκοδοσίας υποχρέωση γεννάται από τη στιγμή της καταβολής της εύλογης αμοιβής και έκδοσης της σχετικής προς τούτο απόδειξης από την αιτούσα (ΑΠ 80/1999 αδημ., ΕφΑθ 8884/2003 ΕλλΔνη 45. 1102, ΕφΑθ 9411/2000 αδημ.). Σημειώνεται δε ότι η τυχόν παραδοχή του αιτήματός της δεν οδηγεί σε ανεπίτρεπτη - κατ' άρθρο 692 παρ. 4 ΚΠολΔ - ικανοποίηση του αντίστοιχου δικαιώματος της αιτούσας, του οποίου ζητείται η εξασφάλιση, αφού η δυνατότητα λήψης του αιτούμενου ασφαλιστικού μέτρου (καθορισμού του ύψους και προσωρινής επιδίκασης της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που οφείλεται στην αιτούσα για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησαν οι ως άνω καθ'ων η αίτηση) προβλέπεται ρητά στο νόμο (άρθρο 49 του Ν. 2121/1993). Άλλωστε, το Δικαστήριο αυτό δικάζει με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ωστόσο η υπόθεση δεν αφορά γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο δηλαδή που σκοπεύει στην εξασφάλιση ή διατήρηση του δικαιώματος ή τη ρύθμιση της κατάστασης, αλλά μέτρο που σκοπεύει στην ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς (πρβλ. ΕφΘεσ 259/2010 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθ 5058/2005 ΔΕΕ 2005. 1179) και συνεπώς για τον προσωρινό προσδιορισμό και την επιδίκαση εύλογης αμοιβής δεν απαιτείται η αναφορά και συνδρομή επείγουσας κατάστασης ή επικείμενου κινδύνου, που εν προκειμένω αναφέρεται απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού των πρώτης, τρίτης και τέταρτου των καθ'ων. Πρέπει, επομένως, η αίτηση, ως προς το νόμιμο μέρος

της, να ερευνηθεί περαιτέρω, για να κριθεί αν είναι βάσιμη και από ουσιαστική άποψη.

Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα της αιτούσας,

που νόμιμα εξετάστηκε στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου, από όλα τα έγγραφα που με επίκληση προσκόμισε η αιτούσα και η πρώτη, η τρίτη και ο τέταρτος των καθ'ων, αυτά που ανέπτυξαν προφορικά και με τα έγγραφα σημειώματά τους οι πληρεξούσιοι δικηγόροι της αιτούσας και των πρώτης, τρίτης και τέταρτου των καθ'ων και από όλη γενικά τη διαδικασία πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Η αιτούσα αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ / ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ» συνιστά εγκεκριμένο από τον Υπουργό Πολιτισμού ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που συνεστήθη νόμιμα, κατά τις διατάξεις των άρθρων 49 παρ. 6 και 54 έως 58 Ν. 2121/1993, με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, νόμιμα δημοσιευθέν στα βιβλία εταιριών του Πρωτοδικείου Αθηνών. Μόνοι εταίροι της είναι οι πριν την ίδρυσή της μοναδικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων στην ελληνική επικράτεια, που λειτουργούσαν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και συγκεκριμένα ο «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» (με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO»), ο «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε» (με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ») και ο «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε» (με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ»), που είχαν συσταθεί νομίμως, ο μεν πρώτος για τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και ερμηνευτές και ο τρίτος για τους μουσικούς. Οι άνω οργανισμοί έχουν τις εκ

του ανωτέρω νόμου (2121/1993) προβλεπόμενες και στη μείζονα σκέψη της παρούσας περιγραφόμενες αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων και την είσπραξη και διανομή της προβλεπόμενης από το άρθρο 49 του νόμου αυτού εύλογης αμοιβής των μελών τους, τις οποίες ήδη, από τη σύσταση της αιτούσας αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας και εντεύθεν, έχουν μεταβιβάσει στην τελευταία, που πλέον είναι και η μόνη αρμόδια κατ' αποκλειστικότητα να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της εύλογης αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή της, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες των υλικών φορέων ήχου (άρθρο 49 παρ. 6 Ν. 2121/1993), νομιμοποιούμενη συνεπώς στην άσκηση της κρινόμενης αίτησης, απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού των πρώτης, τρίτης και τέταρτου των καθ'ων. Στο πλαίσιο της εκ του ίδιου νόμου παρεχόμενης στους άνω οργανισμούς (εταίρους της αιτούσας) ευχέρειας συντάχθηκε από τους τελευταίους αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις (3) πανελλαδικής κυκλοφορίας ημερήσιες εφημερίδες και συγκεκριμένα στις εφημερίδες «ΑΥΓΗ» της 20-4-2012, αριθμός φύλλου 11385, «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» της 19-4-2012, αριθμός φύλλου 11236 και «ΚΕΡΔΟΣ» της 20-4-2012, αριθμός φύλλου 8039, με κλήση συγχρόνως των υπόχρεων χρηστών υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών των μελών τους. Εν συνεχεία, ο ενιαίος οργανισμός, λαμβάνοντας υπόψη τις εξελίξεις της αγοράς, την πρακτική των τοπικών συλλογικών συμφωνιών και τη διεθνή πρακτική, τροποποίησε το αμοιβολόγιό του και γνωστοποίησε το τροποποιημένο αμοιβολόγιο με τη δημοσίευσή του σε τρεις (3) πανελλαδικής κυκλοφορίας ημερήσιες εφημερίδες και συγκεκριμένα στις εφημερίδες «ΑΥΓΗ» της 06-05-2015, «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» της 18-06-2015 και «ΑΓΟΡΑ» της 29-05-2015. Κατά το άρθρο 23 παρ. 2 Ν. 4481/2017, ο καταρτιζόμενος από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατάλογος με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες, πλέον γνωστοποιείται προς το κοινό όχι με δημοσίευσή του σε εφημερίδες (όπως στο παρελθόν), αλλά με ανάρτηση στις ιστοσελίδες των οργανισμών αυτών

και στην ιστοσελίδα του ΟΠΙ. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις, στις οποίες η μουσική δεν είναι απαραίτητη, αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα εστιατόρια, καφενεία, καφετέριες κλπ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό, ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και το χρονικό διάστημα λειτουργίας. Έτσι, για στεγασμένους χώρους (Β1 κατηγορία) μέχρι 50 τ.μ., η αμοιβή αυτή είναι 100 €, για στεγασμένους χώρους από 51-100 τ.μ., η αμοιβή αυτή είναι 150 €, για στεγασμένους χώρους από 101-200 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 200 € κ.ο.κ. Αντίθετα, όταν η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία του καταστήματος, όπως, ενδεικτικά, για ντίσκο, κλαμπ, νυχτερινό κέντρο διασκέδασης, μουσική σκηνή κλπ, η αμοιβή καθορίζεται σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων τους, με ελάχιστο καθοριζόμενο κατ' έτος ποσό. Έτσι, για στεγασμένους χώρους της ανωτέρω (Α1) κατηγορίας και για 8-12 μήνες λειτουργίας, καταστήματος μέχρι 100 τ.μ η αμοιβή αυτή είναι 3.000 ευρώ, για στεγασμένους χώρους από 101-200 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 4.200 ευρώ, για στεγασμένους χώρους από 201- 300 τ.μ. 5.000 ευρώ κ.ο.κ., ενώ για τους υπαίθριους χώρους το 50% των άνω ποσών και, τέλος, για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 7 μήνες, το 70% των άνω ποσών και για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 5 μήνες, το 50% των άνω ποσών. Ωστόσο, αν η μουσική είναι μεν απαραίτητη, αλλά το κατάστημα είναι ενδεικτικά καφέ-μπαρ, μπαρ, μουσική ταβέρνα, μπυραρία, lounge bar κλπ η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό, ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και συγκεκριμένα για στεγασμένους χώρους της εν λόγω (Α2) κατηγορίας και για 8-12 μήνες λειτουργίας, καταστήματος μέχρι 100 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 1.500 ευρώ, για στεγασμένους χώρους από 101-200 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 2.100 ευρώ, για στεγασμένους χώρους από 201- 300 τ.μ. 2.500 ευρώ κ.ο.κ., ενώ για τους υπαίθριους χώρους το 50% των άνω ποσών και, τέλος, για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 7 μήνες, το 70% των άνω ποσών και για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 5 μήνες, το 50% των άνω ποσών. Περαιτέρω, αναφορικά

με τους πρώτη, δεύτερο, τρίτη και τέταρτο των καθ'ων πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: **α)** Η πρώτη των καθ'ων εκμεταλλεύεται beach bar με τον διακριτικό τίτλο επιφάνειας 200 τ.μ., στην παραλία της που λειτουργεί εποχιακά, κατά τους θερινούς μήνες, και δη μέχρι 5 μήνες ανά έτος, ενώ καθ' όλη τη διάρκεια του ωραρίου λειτουργίας του χρησιμοποιεί ηχογραφημένη μουσική, χρησιμοποιεί δε κάποια βράδια d.j., με ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο, και προσφέρει καφέδες, ποτά κλπ, και τις βραδινές ώρες, που μετατρέπεται αμιγώς σε μπαρ, γίνεται κατά κύριο λόγο κατανάλωση οινόπνευματων ποτών και η μουσική χρησιμοποιείται σε δυνατή ένταση. **β)** Ο δεύτερος των καθ'ων εκμεταλλεύεται καφέ μπαρ με τον διακριτικό τίτλο επιφάνειας 120 τ.μ., στην που λειτουργεί εποχιακά, κατά τους θερινούς μήνες, και δη μέχρι 5 μήνες ανά έτος, ενώ καθ' όλη τη διάρκεια του ωραρίου λειτουργίας του χρησιμοποιεί ηχογραφημένη μουσική, χρησιμοποιεί δε κάποια βράδια d.j., με ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο, και προσφέρει καφέδες, ποτά κλπ, και τις βραδινές ώρες, που μετατρέπεται αμιγώς σε μπαρ, γίνεται κατά κύριο λόγο κατανάλωση οινόπνευματων ποτών και η μουσική χρησιμοποιείται σε δυνατή ένταση. **γ)** Η τρίτη των καθ'ων εκμεταλλεύεται beach bar με τον διακριτικό τίτλο επιφάνειας 200 τ.μ., στο που λειτουργεί εποχιακά, κατά τους θερινούς μήνες, και δη μέχρι 5 μήνες ανά έτος, ενώ καθ' όλη τη διάρκεια του ωραρίου λειτουργίας του χρησιμοποιεί ηχογραφημένη μουσική, χρησιμοποιεί δε κάποια βράδια d.j., με ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο, και προσφέρει καφέδες, ποτά κλπ, και τις βραδινές ώρες, που μετατρέπεται αμιγώς σε μπαρ, γίνεται κατά κύριο λόγο κατανάλωση οινόπνευματων ποτών και η μουσική χρησιμοποιείται σε δυνατή ένταση, και **δ)** ο τέταρτος των καθ'ων εκμεταλλεύεται beach bar με τον διακριτικό τίτλο επιφάνειας 100 τ.μ., στο που λειτουργεί εποχιακά, κατά τους θερινούς μήνες, και δη μέχρι 5 μήνες ανά έτος, ενώ καθ' όλη τη διάρκεια του ωραρίου λειτουργίας του χρησιμοποιεί ηχογραφημένη μουσική, χρησιμοποιεί δε κάποια βράδια d.j., με ελληνικό και

ξένο ρεπερτόριο, και προσφέρει καφέδες, ποτά κλπ, και τις βραδινές ώρες, που μετατρέπεται αμιγώς σε μπαρ, γίνεται κατά κύριο λόγο κατανάλωση οινοπνευματωδών ποτών και η μουσική χρησιμοποιείται σε δυνατή ένταση. Ισχυρίζονται, ωστόσο, οι πρώτη, τρίτη και τέταρτος των καθ'ων ότι, κατόπιν σχετικών αδειών, εκτελούν δημόσιως αποκλειστικά και μόνο μουσική που ανήκει στο ρεπερτόριο που εκπροσωπεί για την πρώτη των καθ'ων η "autodia ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ", για την τρίτη των καθ'ων η STEREOCLOUD και η Soundreef Ltd, και για τον τέταρτο των καθ'ων η DREAMUSIC και η Soundreef Ltd, δυνάμει γραπτών συμβάσεων με δικαιούχους και το οποίο διανέμουν αποκλειστικά μέσω κλειστού συστήματος, στην οποία έχουν πρόσβαση μόνο οι αδειοδοτημένοι από αυτές χρήστες. Ο τελευταίος όμως ισχυρισμός είναι απορριπτέος, δοθέντος ότι, όπως προκύπτει από τις προσκομιζόμενες άδειες δημόσιας εκτέλεσης μουσικής (για μεν την πρώτη των καθ'ων για τα διαστήματα από 01-06-2020 ως 30-09-2020 και από 01-06-2021 έως 30-09-2021, για δε την τρίτη και τον τέταρτο των καθ'ων για τα διαστήματα από 01-05-2018 ως 31-10-2018, από 01-06-2020 ως 30-09-2020 και από 01-06-2021 ως 30-09-2021), οι άδειες αυτές χορηγήθηκαν στην πρώτη των καθ'ων από την "autodia ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ", στην τρίτη των καθ'ων από το ΠΑΣΚΕΔΙ, ως αποκλειστικό αδειοδότη της STEREOCLOUD και της Soundreef Ltd στην Ελλάδα, και στον τέταρτο των καθ'ων από το ΠΑΣΚΕΔΙ ως αποκλειστικό αδειοδότη της Soundreef Ltd στην Ελλάδα και από την DREAMUSIC, τα οποία όμως δεν αποτελούν Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης σύμφωνα με τα οριζόμενα στις διατάξεις του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, έτσι ώστε να δύναται να παρέχουν τέτοιες υπηρεσίες, ενώ ήδη έχει ενημερώσει προς τούτο και ο Οργανισμός Πνευματικής ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.) με ανάρτηση στην ιστοσελίδα που διατηρεί. Σε κάθε δε περίπτωση από το γεγονός ότι η πρώτη, η τρίτη και ο τέταρτος των καθ'ων ενδεχομένως να κάνουν χρήση μουσικής και τραγουδιών με την άδεια των ανωτέρω εταιρειών δεν πιθανολογείται ότι κάνουν αποκλειστικά χρήση μόνο αυτών και ότι δεν έκαναν χρήση και των έργων που προστατεύονται από την αιτούσα. Ωσαύτως, μη νόμιμος και απορριπτέος είναι και ο ισχυρισμός των πρώτης,

τρίτης και τέταρτου των καθ'ων περί καταχρηστικής άσκησης του ένδικου δικαιώματος της αιτούσας με κατάχρηση της δεσπόζουσας θέσης αυτής και αυθαίρετη είσπραξη του αμοιβολογίου, δοθέντος ότι η δικονομική συμπεριφορά της αιτούσας στηρίζεται στις διατάξεις που διαλαμβάνονται στις οικείες νομικές σκέψεις και δεν υπερβαίνει ως τέτοια τα όρια που θέτουν τα συναλλακτικά ήθη και τη καλή πίστη σε συνδυασμό με τον οικονομικό και κοινωνικό σκοπό του ένδικου δικαιώματος. Τούτο δε καθόσον, με την έγερση της ένδικης αίτησης, δεν θίγεται η επιχειρηματική ελευθερία των πρώτης, τρίτης και τέταρτου των καθ'ων, δεδομένου ότι με τις ανωτέρω διατάξεις και την ένδικη αίτηση επιχειρείται η προστασία των δικαιούχων αμοιβής από συγγενικά δικαιώματα που προστατεύονται όπως δε κάθε δικαίωμα, μεταξύ δε της υποχρέωσης των χρηστών των έργων των ανωτέρω δικαιούχων και του σκοπού που προορίζεται να εξυπηρετεί η νομοθετικώς καθιερούμενη δυνατότητα προσωρινής επιδίκασης της αμοιβής τους, ακόμη κι αν ήθελε κριθεί περιορισμός για τον χρήστη των έργων, ο εν λόγω θεσπιζόμενος περιορισμός επιδιώκει θεμιτό σκοπό, επιπλέον δε κρίνεται κατάλληλος και αναγκαίος για την επίτευξη του σκοπού, για τον οποίο εισάγεται, δίχως να δύναται ο δικαστικός έλεγχος να υπεισέρχεται στη σκοπιμότητα της ανωτέρω νομοθετικής ρύθμισης, και δίχως περαιτέρω η δυνατότητα προσωρινής δικαστικής προστασίας που επέλεξε εν προκειμένω ο νομοθέτης να κρίνεται ακατάλληλη ή μη αναγκαία ή δυσανάλογη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, δεδομένου ότι τοιουτοτρόπως επιδιώκεται ο δικαστικός καθορισμός και η προσωρινή επιδίκαση αμοιβής για τη χρήση του έργου των ανωτέρω δικαιούχων αμοιβής εκ της χρήσης αυτής. Επιπροσθέτως, όσον αφορά στην κατάρτιση του αμοιβολογίου, τούτο λαμβάνει χώρα σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις ως ανωτέρω διαλαμβάνονται ειδικά, και σε κάθε περίπτωση το Δικαστήριο κρίνει ανεξαρτήτως αυτών, εφόσον δεν συμφωνήσουν οι διάδικοι, χωρίς όμως τούτο να σημαίνει ότι το Δικαστήριο έχει την εξουσία να αρνηθεί την πληρωμή αμοιβής που νόμιμα δικαιούται ο παραγωγός του προϊόντος. Ειδικότερα, και σε συνέχεια των ανωτέρω, πιθανολογήθηκε, από την κατάθεση του μάρτυρα της αιτούσας, ότι οι πρώτη, δεύτερος, τρίτη και

τέταρτος των καθ'ων χρησιμοποίησαν το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερομένων μελών της αιτούσας, κατά τα έτη 2018, 2019 και 2020. Η μεταδιδόμενη ως άνω μουσική είναι όχι απλά χρήσιμη, αλλά απαραίτητη για τη λειτουργία των ως άνω επιχειρήσεων των πρώτης, δεύτερου, τρίτης και τέταρτου των καθ'ων, καθόσον αποτελεί κύριο παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξεσης της πελατείας τους (βλ. τις συνημμένες στο σημείωμα της αιτούσας φωτογραφίες και διαφημιστικές αναρτήσεις των ανωτέρω καταστημάτων στο διαδίκτυο). Μετέδιδαν δε μουσική δικαιούχων που εκπροσωπεί η αιτούσα. Οι ανωτέρω καθ'ων οχλήθηκαν σχετικά από την αιτούσα, είτε προφορικά, είτε τηλεφωνικά, αλλά αδιαφόρησαν σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής για τα επίδικα έτη (άρθρο 49 Ν. 2121/1993), αρνούμενοι να συνεργαστούν. Συνακόλουθα, οι ανωτέρω καθ'ων περιλαμβάνονται μεταξύ των υπόχρεων χρηστών υλικών φορέων ήχου, κατά την έννοια του Ν. 2121/1993, αφού, σε καθημερινή βάση και κατά τη διάρκεια του ωραρίου λειτουργίας τους επί πέντε μήνες ανά έτος, προβαίνουν, μέσω μηχανημάτων αναπαραγωγής ήχου, σε δημόσια στο χώρο της επιχείρησής τους παρουσίαση μουσικών έργων, ενέργεια η οποία είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της επιχείρησής τους, καθόσον είναι καθοριστικής σημασίας για την προσέλκυση, επαύξηση και ψυχαγωγία των πελατών τους. Εφόσον, λοιπόν, παρά τις οχλήσεις της αιτούσας, οι ανωτέρω καθ'ων αρνούνται οποιαδήποτε διαπραγμάτευση για τον καθορισμό και την καταβολή της οφειλόμενης εύλογης αμοιβής των μελών της, υφίσταται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 Ν. 2121/1993, εξουσία του Δικαστηρίου να καθορίσει το ύψος της. Σημειώνεται ότι τα ποσά της εύλογης αμοιβής, που καθορίζονται από την αιτούσα κατ' αποκοπή με τα εκδιδόμενα ανά τακτά χρονικά διαστήματα αμοιβολόγια, δεν είναι δεσμευτικά για το Δικαστήριο, μπορούν όμως να αποτελέσουν τη βάση της κρίσης του, αν οι εν γένει περιστάσεις συνηγορούν προς τούτο. Εν προκειμένω, πιθανολογήθηκε ότι οι επιχειρήσεις των πρώτης, δεύτερου, τρίτης και τέταρτου των καθ'ων εμφανίζουν αξιόλογη

για το είδος τους κίνηση και υπό τα δεδομένα αυτά κρίνεται ότι η προσδιορισθείσα με το αμοιβολόγιο εύλογη αμοιβή των μελών της αιτούσας, την οποία καταβάλλουν αναντίρρητα χρήστες παρόμοιων επιχειρήσεων ανάλογης επιφάνειας στις ίδιες περιοχές, είναι το ελάχιστο που η αιτούσα θα μπορούσε να αξιώσει κατά νόμο για την από μέρους των εν λόγω καθ'ων στα καταστήματά τους χρήση υλικών φορέων ήχου, με την οποία προσελκύουν, διατηρούν και επαυξάνουν την πελατεία τους, αυξάνοντας έτσι, δηλαδή με την εκμετάλλευση των «εισφορών» των μελών της αιτούσας, τα έσοδά τους. Συνεπώς, το αντίστοιχο αίτημα πρέπει να γίνει δεκτό και ως βάσιμο κατ' ουσίαν και να ορισθεί το ύψος της εύλογης αμοιβής: α) για την πρώτη των καθ'ων, για τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο ποσό των 1.050,00 ευρώ για καθένα από τα επίδικα έτη (ήτοι, $2.100,00 \text{ ευρώ} \times 50\% = 1.050,00 \text{ ευρώ}$, με λειτουργία μέχρι και 5 μήνες, για κάθε έτος), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. επί της ως άνω κατ' έτος εύλογης αμοιβής, β) για τον δεύτερο των καθ'ων, για τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο ποσό των 1.050,00 ευρώ για καθένα από τα επίδικα έτη (ήτοι, $2.100,00 \text{ ευρώ} \times 50\% = 1.050,00 \text{ ευρώ}$, με λειτουργία μέχρι και 5 μήνες, για κάθε έτος), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. επί της ως άνω κατ' έτος εύλογης αμοιβής, γ) για την τρίτη των καθ'ων, για τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο ποσό των 1.050,00 ευρώ για καθένα από τα επίδικα έτη (ήτοι, $2.100,00 \text{ ευρώ} \times 50\% = 1.050,00 \text{ ευρώ}$, με λειτουργία μέχρι και 5 μήνες, για κάθε έτος), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. επί της ως άνω κατ' έτος εύλογης αμοιβής, και δ) για τον τέταρτο των καθ'ων, για τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο ποσό των 750,00 ευρώ για καθένα από τα επίδικα έτη (ήτοι, $1.500,00 \text{ ευρώ} \times 50\% = 750,00 \text{ ευρώ}$, με λειτουργία μέχρι και 5 μήνες, για κάθε έτος), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. επί της ως άνω κατ' έτος εύλογης αμοιβής. Συνεπώς, το αντίστοιχο αίτημα πρέπει να γίνει δεκτό και ως βάσιμο κατ' ουσίαν και να ορισθεί το ύψος της εύλογης αμοιβής: α) για την πρώτη των καθ'ων, για τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο συνολικό ποσό των 3.150,00 ευρώ (ήτοι, $1.050,00 \text{ ευρώ} \text{ ετησίως} \times 3 \text{ έτη} = 3.150,00 \text{ ευρώ}$), πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α. για την κατ' έτος αμοιβή, β) για τον δεύτερο των καθ'ων, για τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο συνολικό ποσό των 3.150,00

ευρώ (ήτοι, 1.050,00 ευρώ ετησίως X 3 έτη = 3.150,00 ευρώ), πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α. για την κατ' έτος αμοιβή, γ) για την τρίτη των καθ'ων, για τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο συνολικό ποσό των 3.150,00 ευρώ (ήτοι, 1.050,00 ευρώ ετησίως X 3 έτη = 3.150,00 ευρώ), πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α. για την κατ' έτος αμοιβή, και δ) για τον τέταρτο των καθ'ων, για τα έτη 2018, 2019 και 2020, στο συνολικό ποσό των 2.250,00 ευρώ (ήτοι, 750,00 ευρώ ετησίως X 3 έτη = 2.250,00 ευρώ), πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α. για την κατ' έτος αμοιβή. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε και η συνδρομή επείγουσας περίπτωσης για την προσωρινή επιδίκαση, υπέρ της αιτούσας, μέρους του άνω προσδιορισθέντος ποσού, για την κάλυψη άμεσων και μη επιδεχόμενων αναβολή βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους, και επομένως πρέπει να γίνει δεκτό και το αντίστοιχο αίτημα και να επιδικασθεί υπέρ της αιτούσας το ήμισυ του ποσού της, κατά τα ανωτέρω, ορισθείσας εύλογης αμοιβής των μελών της, δηλαδή α) το ποσό των 1.575,00 ευρώ (3.150,00 : 2) για την πρώτη των καθ'ων, β) το ποσό των 1.575,00 ευρώ (3.150,00 : 2) για τον δεύτερο των καθ'ων, γ) το ποσό των 1.575,00 ευρώ (3.150,00 : 2) για την τρίτη των καθ'ων, και δ) το ποσό των 1.125,00 ευρώ (2.250,00 : 2) για τον τέταρτο των καθ'ων. Εξάλλου και δεδομένου ότι οι καθ'ων έχουν υποχρέωση κατά νόμο (άρθρο 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993) να παραδίδουν στην αιτούσα και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, πρέπει να γίνει δεκτό και το αντίστοιχο αίτημα και να υποχρεωθούν οι ανωτέρω καθ'ων να παραδώσουν στην αιτούσα τους αντίστοιχους καταλόγους για τα αντίστοιχα επίδικα έτη. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσιαστικά βάσιμη (ως προς τους πρώτη, δεύτερο, τρίτη και τέταρτο των καθ'ων), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό, και να καταδικαστούν οι ανωτέρω καθ'ων στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων της αιτούσας (άρθρα 63B Ν. 2121/1993, 178, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με άρθρο

84 παρ. 2 εδ. α' Ν. 4194/2013), κατά την έκταση της ήττας τους, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ καταργημένη την ανοιγείσα με την αίτηση δίκη καθ' ο μέρος της στρέφεται σε βάρος του πέμπτου και του έκτου των καθ' ων.

ΔΙΚΑΖΕΙ την αίτηση, ερήμην του δεύτερου των καθ' ων και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων (ήτοι, της αιτούσας και της πρώτης, της τρίτης και του τέταρτου των καθ' ων).

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο στο σκεπτικό της παρούσας απόφασης.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της ενιαίας και εύλογης αμοιβής, που πρέπει να καταβάλουν στην αιτούσα **α)** η πρώτη των καθ' ων για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στο κατάστημά της κατά τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων εκατόν πενήντα ευρώ (3.150,00 €), πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α. για την κατ' έτος αμοιβή, **β)** ο δεύτερος των καθ' ων για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στο κατάστημά του κατά τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων εκατόν πενήντα ευρώ (3.150,00 €), πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α. για την κατ' έτος αμοιβή, **γ)** η τρίτη των καθ' ων για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στο κατάστημά της κατά τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων εκατόν πενήντα ευρώ (3.150,00 €), πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α. για την κατ' έτος αμοιβή, και **δ)** ο τέταρτος των καθ' ων για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στο κατάστημά του κατά τα έτη 2018, 2019 και 2020 στο συνολικό ποσό των δύο χιλιάδων διακοσίων πενήντα ευρώ (2.250,00 €), πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α. για την κατ' έτος αμοιβή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους ανωτέρω να καταβάλουν προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτήν και συγκεκριμένα **α)** το ποσό των χιλίων πεντακοσίων εβδομήντα πέντε ευρώ (1.575,00 €) η πρώτη

των καθ'ων, β) το ποσό των χιλίων πεντακοσίων εβδομήντα πέντε ευρώ (1.575,00 €) ο δεύτερος των καθ'ων, γ) το ποσό των χιλίων πεντακοσίων εβδομήντα πέντε ευρώ (1.575,00 €) η τρίτη των καθ'ων, και δ) το ποσό των χιλίων εκατόν είκοσι πέντε ευρώ (1.125,00 €), με το νόμιμο τόκο όσον αφορά το ποσό της εύλογης αμοιβής από την επομένη της επίδοσης της αίτησης, όσον αφορά δε τα ποσά που αντιστοιχούν σε Φ.Π.Α. από την επομένη της έκδοσης εξοφλητικής απόδειξης για το ποσό της αμοιβής μέχρι την εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους ανωτέρω καθ'ων (πρώτη, δεύτερο, τρίτη και τέταρτο) να παραδώσουν στην αιτούσα καταλόγους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου που παρουσίασαν στις αναφερόμενες στο σκεπτικό επιχειρήσεις τους, κατά τα έτη 2018, 2019 και 2020.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους ανωτέρω καθ'ων στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, που καθορίζει στο ποσό διακοσίων ευρώ (200,00 €) για καθέναν εκ των πρώτης, δεύτερου και τρίτης των καθ'ων και στο ποσό των εκατόν είκοσι ευρώ (120,00 €) για τον τέταρτο των καθ'ων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στις 18 Απριλίου 2022, στον Πολύγυρο Χαλκιδικής, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, χωρίς την παρουσία των διαδίκων.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
(για τη σίευση)

